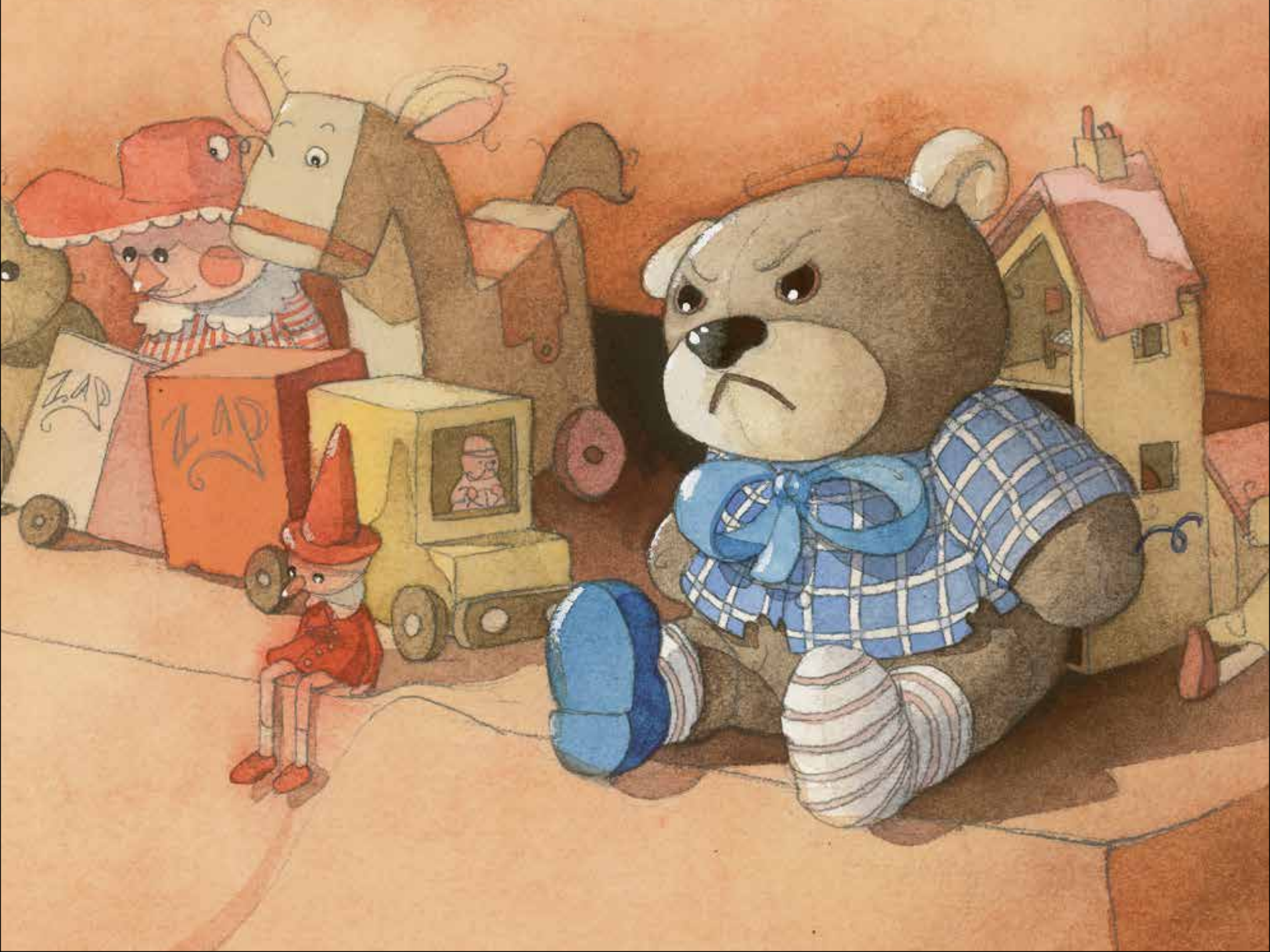

Era o duminică însorită, iar micul sat Waldburg sărbătorea venirea primăverii. Cu această ocazie, fusese deschisă o piață mare de fleacuri și vechituri. În atmosfera plină de bucurie, Addie și Eddie, doi frațiori neastâmpărați, se jucau de-a v-ați ascunselea printre tarabe. Deodată, s-au oprit în fața unui afiș pe care scria: „Marco Micolo, Negustor de Jucării Rănite“.

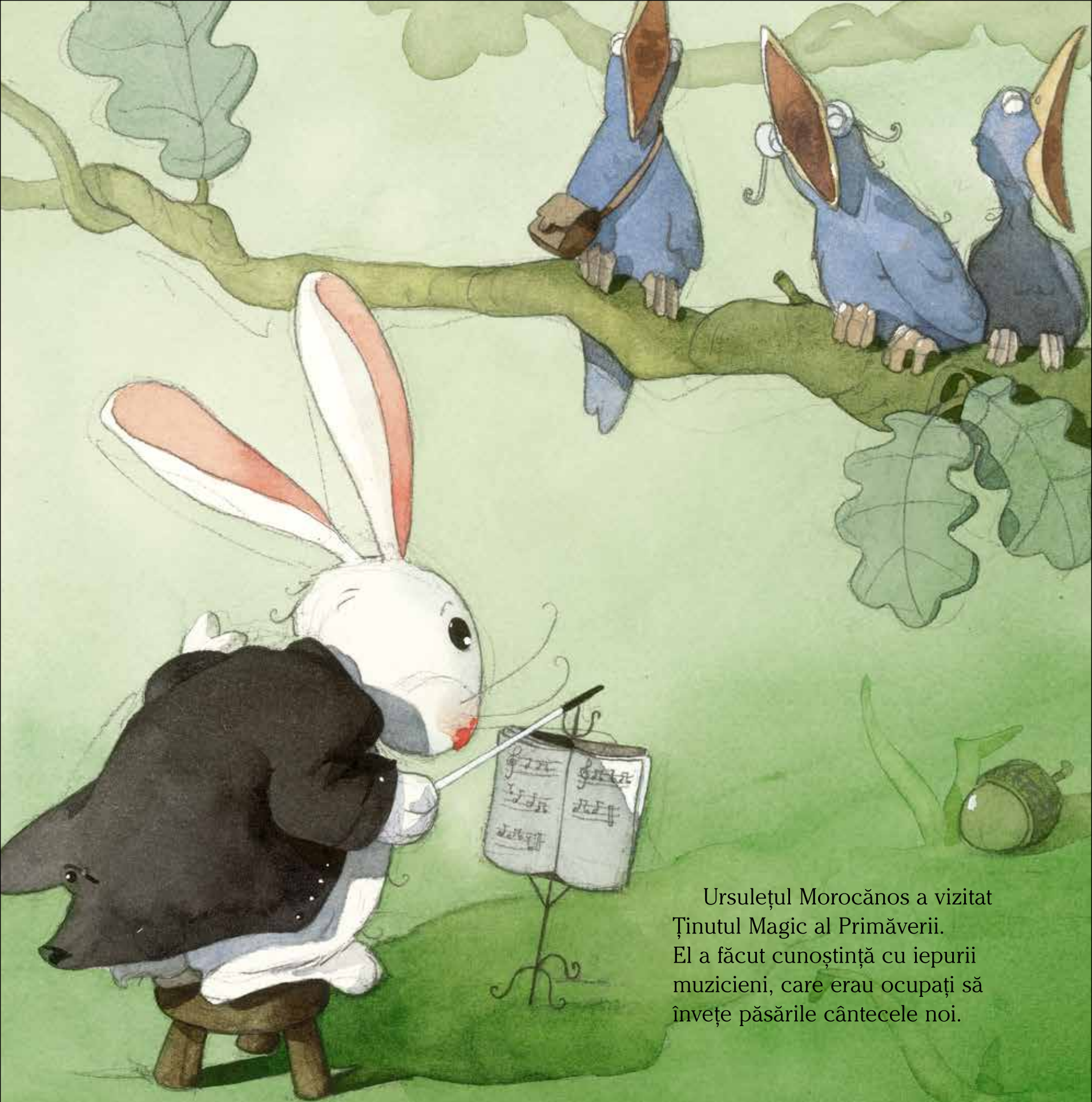

Eddie se repezi spre ursuleții de pluș.
Văzuse unul care arăta ciudat.
Blana murdară avea culoarea mierii,
iar picioarele erau pe jumătate
descusute. Tata a decis să îl cumpere.
Addie, cel mai mare dintre cei doi frați,
credea că ursulețul e foarte urât,
dar gusturile fraților mai mici sunt uneori
de-a dreptul stranii.

Marco Micolo, negustorul, spuse
pe un ton melodos:

– Într-o zi, ursulețul acesta
de pluș a venit la ușa mea. Era singur.
Am pus anunțuri în ziare pentru a găsi copilul
care îl pierduse, dar nu am primit niciun răspuns.
De când a venit la mine, e foarte morocănos.
Va fi fericit alături de un băiețel.

Ursulețul Morocănos a vizitat
Ținutul Magic al Primăverii.
El a făcut cunoștință cu iepurii
muzicieni, care erau ocupați să
învețe păsările cântecele noi.

A fost prezentat iepurilor artiști,
care erau ocupați să pregătească
culorile pentru flori, și iepurilor
dansatori, care îi învățau
pe fluturi noi pași de dans.

Ursulețul Morocănos a avut grijă
să îi spună fiecăruia câte o răutate.
Ursulețul Morocănos nu se schimbase deloc.